

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 230/2012-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť R. B. a Š. B., T., ktorou namietajú porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/63/2010 a jeho rozsudkom z 28. februára 2011 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/172/2011 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. B. a Š. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2012 doručená sťažnosť R. B. a Š. B., T. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/63/2010 a jeho rozsudkom z 28. februára

2011 a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/172/2011 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011.

Zo sťažnosti sťažovateľov a z jej príloh vyplýva, že predmetom konania vedeného okresným súdom bolo rozhodovanie o žalobe sťažovateľov o neplatnosti zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov z 29. júna 2009.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú okrem iného skutočnosť, že správca domu nezvoláva schôdze v lehotách ustanovených zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“) a že oznámenie o schôdzi vlastníkov bytov, ktorá sa konala 29. júna 2009, nebolo vlastníkom doručené v súlade s § 14 zákona o vlastníctve bytov a na prezenčnej listine z predmetnej schôdze sú vo viacerých prípadoch nespĺnomocnení zástupcovia vlastníkov bytov (napr. deti, prípadne rodičia).

V sťažnosti uvádzajú: *„Pre uvedené nedodržanie zákonných ustanovení sme podali Okresnému súdu v Námestove žalobný návrh, ktorému súdom je pridelené č. k. 8 C 63/2010. Nepodali sme žalobný návrh preto, že sme sa o výsledku hlasovania nemohli dozvedieť ako to znie v § 14 odsek 4 zákona. Žalobný návrh sme podali, pretože správca dňa 29. 6. 2009 zvolal schôdzu vlastníkov uvedeným svojím spôsobom a nesplnil povinnosť vlastníkom bytov poslať písomné oznámenie o čase konania schôdze, o akom predmete - veci sa na schôdzi vlastníkov bude jednať ako ukladá zákon. Takéto písomné oznámenie nedal nám a ani žiadnemu vlastníkovi bytu v dome 123/10 .*

Uvedené súdy a to Okresný súd v Námestove a Krajský súd v Žiline uvedenú žalobu posúdili a rozhodli, ako neskoro podaný žalobný návrh uvedené v rozsudkoch a na tomto základe žalobu zamietli. My sťažovatelia dokazujeme, že žalobný návrh podľa zákona o vlastníctve bytov bol podaný načas a uvedené súdy rozhodli nespravodlivo.

Tak isto nespravodlivé súdne konanie dokazuje aj Centrum právnej pomoci v T. v jeho odvolaní zo dňa 4. 4. 2011, ktorého kópiu prikladáme v prílohe.“

Na základe týchto skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Ľudské právo sťažovateľov podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolu č.11 článok 6 právo na spravodlivé súdne konanie porušené bolo a rozsudok Okresného súdu v Námestove a Krajského súdu v Žiline sa zamietajú. Okresnému súdu v Námestove sa ukladá bezodkladne vo veci znova konať.“

Sťažovatelia požiadali tiež o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je

zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/63/2010 a jeho rozsudkom z 28. februára 2011

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v danom prípade predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/63/2010 a jeho rozsudkom z 28. februára 2011 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy (premietnutý aj do § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/63/2010 a jeho rozsudkom z 28. februára 2011, pretože ich preskúmal na základe odvolania sťažovateľov podľa § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku krajský súd.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je preto z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/172/2011 a jeho rozsudku z 23. novembra 2011 (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/172/2011 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto

právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

V sťažnosti sťažovatelia namietali porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/172/2011 a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku z 23. novembra 2011, ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, uviedol:

«Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav dostatočne, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. ustanovení O. s. p. a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozsudku a len na zvýraznenie správnosti jeho záverov poukazuje na súvisiace okolnosti, vzhľadom na vznesené odvolacie argumentácie odvolateľmi v odvolaní.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že navrhovatelia 1/, 2/ návrhom zo dňa 28. 9. 2009, doručený súdu 30. 9. 2009... sa domáhali vyhlásiť zápisnicu zo schôdze vlastníkov bytov, konanej dňa 29. 6. 2009 za neplatnú pre nedodržanie ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. Tvrdili, že od ostatných spoluvlastníkov zistili, že schôdza sa konala 29. 6. 2009, bola na nej schválená žiadosť o úver vo výške 262.087 eur a zvýšený príspevok do fondu opráv na 0,498 eur za 1 m² bytu. Odporca uskutočnil schôdzu vlastníkov, neoznámil im žiadnym spôsobom konanie schôdze (i keď túto povinnosť mal písomne), preto sa

schôdze nemohli zúčastniť. Odporcu i osobne 24. 7. 2009 požiadali o vyhotovenie kópie zápisu zo schôdze vlastníkov, alebo písomného hlasovania, tieto doklady im navrhovateľ odmietol vydať.

Ako vyplýva zo skutkového vymedzenia návrhu na začatie konania, navrhovatelia sa domáhajú ochrany práva ako vlastníci bytu a nebytového priestoru na tom základe, že nemohli realizovať svoje právo garantované v ustanovení § 14 ods. 1 zákona. Bolo nespornou skutočnosťou, že 29. 6. 2009 sa konala schôdza vlastníkov bytov v bytovom dome a uvedenej schôdze sa navrhovatelia 1 /, 2/ nezúčastnili. Odporca v konaní nepreukázal, žeby navrhovateľom 1/, 2/ písomne doručil ako vlastníkom bytu oznámenie o schôdzi minimálne 5 dní pred dňom konania schôdze.

Vlastník bytu podľa § 14 ods. 1 „Zákona“ má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu a hlasovaním rozhodovať ako spoluvlastník o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, spoločných nebytových priestoroch, príslušenstve a pozemku na schôdzi vlastníkov. V rámci označeného ustanovenia vlastník bytu a nebytového priestoru sa podieľa na rozhodovaní o podstatných otázkach, čím vykonáva i oprávnenia plynúce z vlastníctva, napr. oprávnenie rozhodovať aj o úvere a o zabezpečení úveru (viď § 14 ods. 3 zákona). Za stavu, že vlastník svoje vlastnícke oprávnenie nemôže realizovať z dôvodov napr. uvedených v § 14 ods. 1 označeného zákona, môže sa ochrany svojho práva dovolať postupom podľa § 14 ods. 4 zákona, teda v prípade, že sa nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, má právo obrátiť sa na súd najneskôr do 3 mesiacov od hlasovania, inak jeho právo zaniká. Zákon č. 182/1993 Z. z., podľa názoru odvolacieho súdu, vo vzťahu k Občianskemu zákonníku je špeciálnym právnym predpisom, pretože vo svojom ustanovení (§ 14 ods. 1 a 4) tento špeciálny predpis výslovne zakotvuje, akým postupom a v akej lehote sa môže dotknutý vlastník dovolať ochrany svojho práva na súde.

Je plne opodstatnený záver okresného súdu o tom, že lehota, v ktorej sa mohli navrhovatelia obrátiť na súd ochrany svojho práva (konkrétne z dôvodu nedodržania postupu zo strany odporcu v zmysle § 14 ods. 1), je lehotou hmotnoprávnou.

Bezpochyby schôdza vlastníkov bytu sa konala 29. 6. 2009, preto návrh na začatie konania navrhovatelia museli podať posledný deň 3-mesačnej lehoty, ktorý pripadol na 29. 9. 2009. Uvedený deň nepripadol ani na sobotu, ani na nedeľu, ani na sviatok. Na zachovanie hmotnoprávnej lehoty zákon vyžaduje, aby právo bolo uplatnené na súde

najneskôr posledný deň lehoty, nestačí pre zachovanie lehoty, ak posledný deň lehoty sa podanie odovzdá na pošte.

Iba za tej situácie by bolo možné zaoberať sa s namietanými hmotnoprávnymi otázkami napr. či boli pri hlasovaní o úvere, prípadne zabezpečení úveru dodržané podmienky hlasovania tak, ako to je zakotvené v § 14 ods. 2, 3 Z. č. 182/1993 Z. z.,- ak by navrhovatelia podali predmetný návrh v zákonnej lehote.»

Pri preskúmaní namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj rozsudok okresného súdu č. k. 8 C/63/2010-58 z 28. februára 2011, ktorým návrh sťažovateľov zamietol. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„V súdnej veci predložená zápisnica zo schôdze vlastníkov bytov bytového domu súp. č. 123/10 v T. na M. preukazuje (a ani navrhovatelia netvrdili niečo iné), že schôdza vlastníkov, ktorú navrhovatelia napádali a na ktorej sa hlasovalo o jednotlivých otázkach, ktoré boli jej predmetom, sa konala dňa 29. 06. 2009. Odhliadnuc od skutočnosti, či sa navrhovatelia z ospravedliteľného dôvodu nemohli o konaní schôdze dozvedieť, je nesporné, že uvedeným dňom hlasovania 29. 06. 2009 začala plynúť trojmesačná prekluzívna lehota, počas ktorej sa mohol obrátiť na súd ktorýkoľvek z vlastníkov, ktorý sa nemohol dozvedieť o výsledku hlasovania. Posledným dňom lehoty určenej podľa mesiacov podľa, pravidiel počítania hmotnoprávných lehôt určených v § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka bol deň 29. 09. 2009 ako deň, na ktorý pripadá deň číslom sa zhodujúci s dňom na ktorý pripadá udalosť určujúca začiatok lehoty, t. j. deň 29. 06. 2009 kedy sa konalo hlasovanie vlastníkov na schôdzi bytového domu.

Uvedené znamená, že najneskôr dňa 29. 09. 2009 museli navrhovatelia 1/ a 2/ na tunajšom súde podať návrh na určenie neplatnosti zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov, pričom ako je z návrhu zrejmé, na súde bol návrh na začatie tohto konania podaný deň po uplynutí uvedenej lehoty, t. j. dňa 30. 09. 2009, kedy už však ich právo domáhať sa súdneho rozhodnutia vo veci zaniklo.

Aj keď teda bolo v konaní preukázané, že navrhovatelia 1/ a 2/ podali návrh na začatie konania na poštovú prepravu dňa 28. 09. 2009, o čom svedčí poštový podací lístok, z vyššie uvedených dôvodov nemožno použiť vzhľadom na hmotnoprávny charakter lehoty stanovenej v § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov ustanovenie § 57 ods. 3 O. s. p. a mať tak za to, že návrh bol podaný v stanovenej lehote.

Súd preto z dôvodu zániku práva návrh zamietol. Súd nevykonal ďalšie navrhovateľmi navrhované dôkazy, pretože ani tieto by neboli spôsobilé vyvrátiť nepochybnú skutočnosť, že schôdza vlastníkov sa konala dňa 29. 06. 2009 a návrh na začatie tohto konania bol na tunajšom súde podaný dňa 30. 09. 2009.“

Základom argumentácie sťažovateľov je ich nesúhlas s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok okresného súdu a stotožnil sa s jeho právnym názorom o tom, že sťažovatelia podali návrh na súd po uplynutí trojmesačnej lehoty podľa § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu a hlasovaním rozhodovať ako spoluvlastník o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, spoločných nebytových priestoroch, príslušenstve a pozemku na schôdzi vlastníkov. Oznámenie o schôdzi vlastníkov musí byť v písomnej forme doručené každému vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v dome minimálne päť dní pred dňom konania schôdze. Výsledok hlasovania oznamuje ten, kto schôdzu vlastníkov alebo zhromaždenie zvolal, a to do piatich pracovných dní od konania schôdze vlastníkov alebo zhromaždenia spôsobom v dome obvyklým.

Podľa § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 15 dní od oznámenia o výsledku hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak jeho právo zaniká. Ak sa vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, má právo obrátiť sa na súd najneskôr do troch mesiacov od hlasovania, inak jeho právo zaniká. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina hlasov pri hlasovaní podľa odsekov 2 a 3 nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome súd.

Krajský súd v namietanom rozsudku dospel k záveru, že návrh sťažovateľov je potrebné právne posúdiť podľa § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov z dôvodu, že tento zákon je lex specialis k Občianskemu zákonníku, preto v predmetnej veci v zásade nemožno aplikovať všeobecné ustanovenia o neplatnosti právnych úkonov. Krajský súd sa tiež stotožnil s právnym názorom okresného súdu o hmotnoprávnej povahe 3-mesačnej lehoty ustanovenej v § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov. Pri hodnotení toho, či sťažovatelia uplatnili svoje právo na vyhlásenie zápisnice zo schôdze konanej 29. júna 2009 za neplatnú, vychádzal zo zistenia, že návrh podali sťažovatelia na poštovú prepravu 28. septembra 2009, a tiež zo zistenia, že návrh došiel na okresný súd 30. septembra 2009. Pre záver o zachovaní lehoty podľa § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov je rozhodujúce, kedy došiel návrh na súd, čo v tomto prípade je 30. september 2009, preto dospel k záveru, že sťažovatelia uplatnili svoje právo po uplynutí prekluzívnej 3-mesačnej lehoty podľa § 14 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov. Z tohto dôvodu nemohol krajský súd a ani okresný súd preskúmať námietky sťažovateľov týkajúci sa zvolávania schôdze a samotného hlasovania na schôdzi vlastníkov bytov.

Ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu sú dostatočne odôvodnené, nemajú znaky arbitrárnosti, teda svojvôle, sú logické a vyplývajú z relevantných skutkových zistení, je možné k nim dospieť aplikáciou a výkladom príslušných ustanovení zákona o vlastníctve bytov a Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

(I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona o vlastníctve bytov a Občianskeho zákonníka krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia práva sťažovateľov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom z 23. novembra 2011 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2012